

Kõnda ka oli; tõisil päewal kuita
oli wäha makke saam; läits ta jooni
pülla, ja hakkas ka feda-maad läbi
man halu sft raha lüandusest läb-
mama. „Mea lõpsi üleselatsi mõt-
fure kiwi manst oga pälts naka
meks joudessa naka manst ära ma-
fa; naa pellaofina wist min kuf
mis ma ülewast kiwi atlast neile
kaala lõpsa; mea xiel ülli lõpsile.
„Kos tee kaera joudes; kas tee feda
min kufe lüda pellaofine wõrk?“
Aga naka ei waata tagasi, wait
lõpsina mõtfa xii fumeab.

Mea tuli xii atlast maha, pusti
mõne per häde naka rattist me-
tasen, ja joudes kaera; ja ülli on-
na mehile. „Tule min mõtfa f-
kiwi manst mis waeue mea
lõpsi fuma fure fpeulga naka;

lõpsine taame ta ära, waata fös ei
ole meil, wõi fud waeue äranab kula
pura-miki orjata fös olme meiwõrk
Min mees ei ufa küll elimele, wõtt
wiit mõtfa, ja takit min lõpsa ja
ütel: „Mis fa icki lorisat, kas fa
mull kapiroast fume wale oled
tumen.“ „Aga mina wõttli tafust
kappaga naka rattist wälla, ja näide
fi temale, fös fottli wist tema kätt
maha; ja ta tuli fona laumata
minu pera.“ „Mis fa icki fua
putrat, wana putrat pada! — ka fa pua
ma lõpsa xii, ja kapi minema“.

Üllil felle kulu peremis, xii ta feda
juttu wälla labis. „Lõpsine, ja lõpsine
kulla peremis ufa min omatagi!“
Tõime ära xii kate fure katti täit,
ek xii fa munda ei ufa fös tule näatama
„Kunad fa fös felle naka fuma mõtfa